

Arrest

nr. 190 666 van 16 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om de nietigverklaring en, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te

verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies).

De verzoeker wordt op 29 september 2015 effectief verwijderd naar Tirana, Albanië.

1.2. Op 16 december 2015 wordt de verzoeker opnieuw in België aangetroffen in onregelmatig verblijf. De gemachtigde treft op diezelfde dag een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker op diezelfde dag nog werd ter kennis gebracht en die de volgende motieven bevat:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: K.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: K. V.

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem ter kennis gegeven werd op 17/09/2015.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem via aangetekend schrijven ter kennis gegeven werd op 01.03.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verblijft ondanks het inreisverbod aan hem ter kennis gegeven op 17/09/2015 en geldig tot 16/09/2017 sinds 01.12.2015 opnieuw in België, na zijn repatriëring naar Albanië op 29/09/2015.

Betrokkene kwam zich op 10/08/2017 spontaan aanbieden bij de lokale politie van PZ Damme/Knokke-Heist om aangifte te doen van verlies van zijn vervallen Albanese paspoort. In het administratief verslag van de PZ Damme-Knokke Heist verklaart betrokkene samen te wonen met de Belgische onderdane

mevrouw B., S. (geboren op 22/06/1996) en dat hij ondanks zijn precaire verblijfssituatie zou werken in de horeca op de zeedijk te Knokke (restaurant P.). Het feit dat betrokkene zou samenwonen met mevrouw B. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Verder blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene en mevrouw B. getracht hebben hun relatie te officialiseren. Een repatriëring naar het land van oorsprong eventueel zo betrokkene wil om aldaar via de wettelijke kanalen een verblijfstitel aan te vragen, staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Betrokkene en mevrouw B. kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan mevrouw B. hem steeds bezoeken in Albanië. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien worden ook 'gewone' sociale relaties niet door deze bepaling beschermd. Bovendien toont evenmin aan dat hij niet zou kunnen werken in zijn land van oorsprong gedurende zijn verblijf aldaar.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem via aangetekend schrijven ter kennis gegeven werd op 01.03.2016.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem ter kennis gegeven werd op 17/09/2015.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem via aangetekend schrijven ter kennis gegeven werd op 01.03.2016.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem ter kennis gegeven werd op 17/09/2015.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen

laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Albanië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V., W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Damme/Knokke-Heist en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, B., K., op te sluiten in de lokalen van het centrum te (Brugge vanaf 10/08/2017.)"

Uit de bovenstaande motieven blijkt dat de thans bestreden akte die drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.2. De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“De verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van de huidige vordering op te werpen op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden.

Op 17 september 2015 werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 2 jaar. De beslissing werd diezelfde dag ter kennis gebracht en is definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Verzoeker werd gerepatrieerd op 29 september 2015, waardoor het hem tot 29 september 2017 verboden is om zich op het Belgische grondgebied te bevinden, conform de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12, derde lid en de §§2 en 4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker ontbreekt het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. Artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Verzoeker stelt een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat het bestuur een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar zijn concrete situatie. Uit het dossier zou blijken dat hij reeds gedurende drie jaar een hechte relatie heeft met zijn Belgische partner, mevr. B. S., met wie hij samenwoonde op het ogenblik van zijn administratieve aanhouding. Het politieverlag zou hiervan melding maken, maar zou zich niet in het administratief dossier bevinden. Er zouden wel degelijk documenten in het dossier zitten waaruit blijkt dat hij zijn relatie met zijn Belgische partner wenste te formaliseren. Hij bood zich samen met zijn partner op 10 augustus 2017 aan bij de politiediensten van Knokke om het verlies van zijn vervallen Albanees paspoort aan te geven. Om in het huwelijk te kunnen treden diende hij een nieuw paspoort aan te vragen. Het inreisverbod dat hem werd opgelegd tot 16 september 2017 zou hem niet beletten om alhier in het huwelijk te treden. Hij verwijst naar een nieuwe asielpcedure die hij heeft ingeleid en stelt dat het bestuur de gezinshereniging ten gronde moet onderzoeken.

De verwerende partij merkt op dat er zich geen aanvraag gezinshereniging in het administratief dossier bevindt. Het administratief verslag vreemdelingencontrole bevindt zich daarentegen wel in het administratief dossier. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat voormelde artikelen de werking van het inreisverbod niet buiten werking kunnen stellen. In toepassing van artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan immers enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buiten werking stellen. Het loutere feit dat hij zou samenwonen met een Belgische onderdane en hiermee intenties zou hebben om in het huwelijk te treden, heeft geen gevolg op verblijfsrechtelijk vlak en stelt evenmin het inreisverbod van 2 jaar, buiten werking. Verzoeker had de mogelijkheid om, nadat hij op 29 september 2015 werd gerepatrieerd naar Tirana, vanuit zijn herkomstland een opheffing of opschorting te vragen van het hem opgelegde inreisverbod. Hij verkoos echter het inreisverbod te negeren en desondanks terug naar België te reizen, waar hij op 10 augustus 2017 aangetroffen werd in illegaal verblijf.

De vordering is niet ontvankelijk.”

Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van de verzoeker dat deze laatste sedert 17 september 2015 onder een geldend inreisverbod van twee jaar staat. Zij verwijst ter zake evenwel naar verzoekers gezinsleven met een Belgische vrouw en stelt dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) boven het geldende inreisverbod gaat.

Uit de bewoordingen van de door de hierboven geciteerde exceptie blijkt dat de verweerder zich op het standpunt stelt dat het de verzoeker, gelet op het definitieve inreisverbod dat geldt tot 29 september 2017 verboden is om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden zodat hij bij de gevraagde schorsing geen wettig en geoorloofd belang kan doen gelden.

De Raad merkt samen met de verweerder op dat het aan de verzoeker op 17 september 2015 afgeleverde inreisverbod een verbodsmaatregel betreft, die inhoudt dat aan de verzoeker voor de erin bepaalde termijn van twee jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...].”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de

toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden. Enkel het verkrijgen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 geoordeeld dat *“Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”*. (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat *“indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht”* (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 41).

Daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker *in casu* op 29 september 2015 werd verwijderd naar zijn land van herkomst, moet conform de hiervoor geschetste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, worden aangenomen dat het jegens hem getroffen inreisverbod op die datum inging, zodat het verblijfs- en toegangsgebod *in casu* geldt tot en met 29 september 2017.

Uit niets blijkt niet dat de verzoeker na de afgifte van het inreisverbod en diens verwijdering naar zijn land van herkomst een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging hem zou zijn toegekend. De verzoeker blijkt wel een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend op 27 januari 2016, doch dit verzoek werd niet in overweging genomen bij beslissing van 19 februari 2016 en aan de verzoeker werd vervolgens op 25 februari 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgegeven. De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing. De verzoeker heeft tegen dit inreisverbod geen beroep ingediend bij de Raad. Hij heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het op 17 september 2015 getroffen inreisverbod op te heffen of in te trekken overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Hij bevond zich nochtans sedert 29 september 2015 terug in zijn land van herkomst en de verzoeker geeft op geen enkele wijze aan waarom hij ervoor gekozen heeft om vanuit zijn land van herkomst geen intrekking, opheffing of opschorting van zijn inreisverbod te vragen maar om in tegendeel dit inreisverbod te schenden door opnieuw naar België af te reizen. De wettigheid van het op 17 september 2015 afgeleverde inreisverbod staat dan ook vast en de wettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling kan thans niet meer worden betwist in het kader van de onderhavige procedure.

Het blijkt dan ook dat de verzoeker op het ogenblik dat hij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van twee jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten geldt *in casu* tot en met 29 september 2017.

De verzoeker stelt in het verzoekschrift onder meer dat hij belang heeft bij de vordering nu hij in België wenst te huwen met zijn partner en hij in zijn land van herkomst geen enkel gezins- of familielid meer heeft. Het blijkt dan ook dat de verzoeker met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verder verblijf in België beoogt. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het verblijfsverbod van twee jaar opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven inreisverbod dat hem werd afgeleverd op 17 september 2015. Een dergelijk belang kan niet als een wettig of geoorloofd belang worden beschouwd (*cf.* RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178; RvS 1 juni 201, nr. 12.462 (c)). De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel

kan er niet toe leiden dat de verzoeker zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks hem door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Ook de eventuele gegrondheid of ernst van de aangevoerde middelen, kan aan de verzoeker geen wettig belang verschaffen nu de verzoeker geenszins enige verblijfsaanspraak aannemelijk maakt die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven verblijfsverbod opgelegd door het bedoelde inreisverbod en hij evenmin een schending van het non-refoulement beginsel aanvoert laat staan aannemelijk maakt.

Wat betreft verzoekers stelling dat het inreisverbod ondergeschikt is aan artikel 8 van het EVRM, dient erop te worden gewezen dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen recht inhoudt voor een vreemdeling om op het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi t. Frankrijk, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim t. België, §43).

De Raad merkt voorts op dat het gezinsleven waarop de verzoeker zich thans beroept, in zoverre van een daadwerkelijk beleefde gezinssituatie sprake zou zijn, werd ontplooid en verdergezet nadat hij op 17 september 2015 een inreisverbod werd opgelegd en nadat hij op 29 september 2015 werd verwijderd naar zijn land van herkomst. *In casu* dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker het thans naar voor gebrachte gezinsleven heeft ontplooid en verder gezet op een moment dat hij wist dat hem de toegang tot en het verblijf op het Schengengrondgebied was verboden. De verzoeker heeft nadien geen enkele aanvraag ingediend die hem tot het feitelijk beleven van een gezinsleven in staat zou kunnen stellen, niet toen hij in zijn land van herkomst verbleef na de gedwongen verwijdering op 29 september 2015 en ook niet nadat hij met schending van het jegens hem getroffen inreisverbod naar België is gekomen. Evenmin heeft hij het nodig geacht om tegen het opgelegde inreisverbod de rechtsmiddelen aan te wenden die hem ter beschikking stonden.

Aangezien het de verzoeker gelet op het een definitief, wettig en geldend inreisverbod geen verblijf in België kan hebben tot en met 29 september 2017, kan een eventuele vernietiging c.q. schorsing van het thans bestreden bevel slechts tot een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten leiden. De verzoeker dient zijn grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van het thans vigerende inreisverbod (*cf.* RvS 1 juni 2017, nr. 12.462 (c)). De loutere omstandigheid dat de verzoeker nog de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt zijn belang echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk. Bovendien heeft hij het opgelegde inreisverbod geschonden door terug naar België af te reizen tijdens de geldingstermijn ervan. Het is verzoekers eigen keuze geweest om onwettig te handelen in plaats van tijdens zijn verblijf in zijn land van herkomst gebruik te maken van de mogelijkheid om het bevoegde bestuur te verzoeken het inreisverbod op te schorten of op te heffen en/of vanuit zijn land van herkomst een aanvraag in te dienen met het oog op gezinshereniging. Het door hem op dergelijke wijze ontplooid gezinsleven in België kan hem dan ook geen wettig belang verschaffen.

De Raad merkt voorts op dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de wettelijke vereiste in verband met het procesbelang, zoals voorgeschreven door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dat *in casu* geldt, onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwending zou uitmaken.

Bovendien wijst de Raad erop dat de lidstaten gehouden zijn om loyaal mee te werken aan de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59). “Zowel uit de loyaliteitsverplichting van de lidstaten die uit artikel 4, lid 3, VEU voortvloeit en die in punt 56 van het arrest El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268) in herinnering is gebracht, als uit de vereisten van doeltreffendheid die met name in overweging 4 van richtlijn 2008/115 zijn vermeld, volgt immers dat aan de bij artikel 8 van die richtlijn

aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen tot verwijdering over te gaan, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan (zie in die zin arrest Achughbalian, C-329/11, EU:C:2011:807, punten 43 en 45)." (HvJ 15 februari 2016, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 75-76). Er kan dan ook enkel worden vastgesteld dat de verweerder aan zijn verplichtingen voortvloeiende uit het Unierecht voldoet door de verzoeker - die geenszins betwist dat hij het aan hem opgelegde inreisverbod heeft geschonden door opnieuw naar België te komen - te verwijderen naar zijn land van herkomst.

Er dient tot slot te worden benadrukt dat het de verzoeker toekomt, wanneer er vragen rijzen omtrent zijn belang, aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak daadwerkelijk een belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). De verzoeker blijft echter in gebreke om zijn wettig belang, gelet op het vigerende inreisverbod, aan te tonen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt.

De exceptie is gegrond.

Het beroep is dan ook niet ontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. DE GROOTE